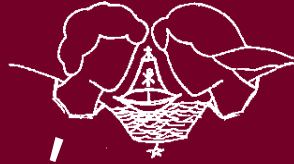
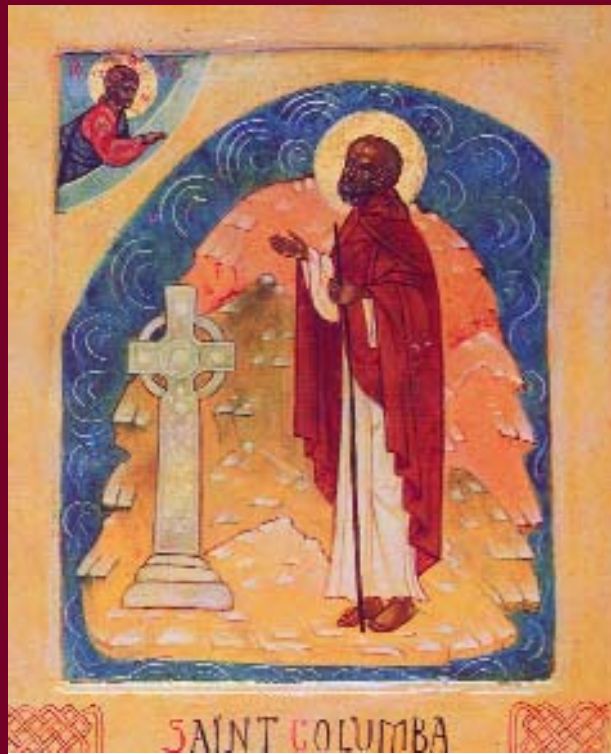

Νεανικά Άγκυροβολήματα

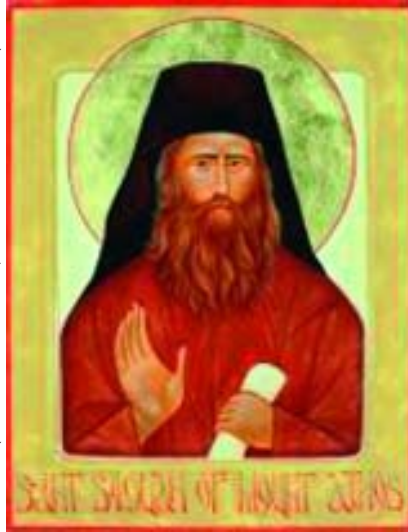
ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΙΕΡΑΠΥΤΝΗΣ ΚΑΙ ΣΗΤΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ
ΤΕΥΧΟΣ 34ο ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2006

Προσεγγίσεις για τήν αγιότητα καί τήν οἰκουμενικότητα τῆς Ἐκκλησίας

Προοίμιο

« Π ό σ ο εὐτυχημένοι καί καλότυχοι εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, πού μᾶς χάρισε ὁ Κύριος ζωή μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα, καί εὐφραίνονται οἱ ψυχές μας. Πρέπει ὅμως νά φυλάμε μέ σύνεση τό Ἅγιο Πνεῦμα, γιατί ἀρκεῖ κι ἕνας

ἄσκοπος λογισμός γιά νά ἐγκαταλείψῃ τήν ψυχή, καί τότε στερούμαστε τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἐξαφανίζεται ἡ παρρησία ἀπό τήν προσευχή, χάνεται καί ἡ σίγουρη ἐλπίδα πώς θά λάβουμε αὐτό πού ἐπιζητοῦμε» (Ἅγιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης).

Ὁ σκοπός τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου κατά τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία εἶναι ἡ αγιότητα. Ὁ Ἅγιος εἶναι ἕνας ἄνθρωπος πού ἔχει γίνῃ μέτοχος τῆς θείας χάριτος καί ἐμπνέεται καί ὀδηγεῖται ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ἡ συμμετοχή στή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ἔνωση μέ τίς θεῖες ἐνέργειες, ὁ ἐξαγιασμός λέγεται θέωση. Ὅποιος ἐπιτύχει τή θέωση ἐνώνεται μέ τόν Θεό μέ ἀποτέλεσμα νά μετέχει στήν τελειότητα καί μακαριότητα τοῦ Θεοῦ. Ἡ αγιότητα εἶναι δωρεάν δῶρο πρὸς ὅλους δίχως καμιά ἐξαιρέση. Ἡ δεκτικότητα κυμαίνεται κατά τήν πρόθεση τοῦ καθενός. Ἡ πρόοδος στόν ἁγιασμό ἐπιτυγχάνεται μέ τή συνειδητή συμμετοχή στή μυστηριακή ζωή τῆς Ἐκκλησίας

καί μέ τόν προσωπικό ἀγώνα καί κόπο τοῦ καθενός. Ὁ ἀγώνας αὐτός ἐναντίον τῶν παθῶν εἶναι ἐσωτερικός καί ἔχει σκοπό τήν κάθαρση τῆς ψυχῆς καί τήν ἐκκοπή τοῦ θελήματος, δηλαδή τό ξερίζωμα τοῦ «ἐγώ» καί τήν ἐνοίκηση μέσα στήν καρδιά τῆς θείας χάριτος. Οἱ Ἅγιοι εἶναι χαρισματοῦχοι. Τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι πολλά καί διαφορετικά. Οἱ Ἅγιοι εἶναι θεραπευτές ψυχῶν καί σωμάτων, προφήτες, προορατικοί, διακριτικοί. Τῶν Ἁγίων ἡ ζωή χαρακτηρίζεται κυρίως ἀπό τούς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπως τούς περιγράφει ὁ Ἀπ. Παῦλος: «Ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, ἀγαθοσύνη, πίστη, πραό-

τητα, ἐγκράτεια». Οἱ Ἅγιοι ἀγαποῦν τὴν σιωπὴν, τὴν ἡσυχίαν, τὴν ἀφάνεια. Κατὰ τὴν Ὁρθόδοξη διδασκαλίαν ὁ ἅγιος τῆς ψυχῆς ἔχει συνέπεια καὶ τὸν ἁγιασμόν τοῦ σώματος. Αὐτός ὁ ἁγιασμός φαίνεται ζωηρά ἐν τοῖς σώματι τους: ἡ θεία λάμψη τῶν προσώπων, ὁ ἁγιασμός τῶν ἐνδυμάτων τους ἢ τῶν ἀντικειμένων τους, μεταδίδοντας ἔτσι στοὺς πιστοὺς μετὰ τὴν ἀφήν, τὸν ἀσπασμόν καὶ τὴν εὐλαβικὴν προσκύνησιν, χάριν εὐλογία, ἁγιασμόν καὶ ἴασην, ἢ μυροβυσσίαν τῶν τιμίων λειψάνων, ἢ ἀφθαρσίαν κ.λπ.

Μέσα ἐν τῷ ἀναρίθμητῳ πλῆθει τῶν ἁγίων διακρίνομεν ἁγίους ποὺ εἶναι νέοι, παιδιὰ, γονεῖς, γέροντες, στρατιωτικοί, ἰατροί, κληρικοί. Ἄπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, ἀπ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, ἀπ' ὅλους τοὺς τύπους καὶ χαρακτῆρες ἔχομεν ἁγίους. Ἔτσι ἔχομεν Ὁρθόδοξους ἁγίους ἀπὸ τῆς ζούγκλης τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὰ δάση τῆς Ἰνδίας μέχρι τὴν ἐσχάτην τῆς γῆς, τὴν Ἀλάσκα ἢ τὸ Βόρειο Πολικὸν Κύκλον μετὰ τῆς φοβερῆς καιρικῆς συνθήκης, ὅπου βασιλεύουν τὸ πικρὸν σκοτάδι καὶ οἱ χαμηλὲς θερμοκρασίαι.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, παρά τὰ λάθη καὶ τὴν ἀνεπάρκειάν της, εἶναι ζωντανή, ἀφοῦ ἔχει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ποὺ αὐτὸ ἀναδεικνύει τοὺς ἁγίους

ἀκόμα καὶ ἐν τῆς ἡμετέρας.

Ἄν αὕτη ἡ κοινωνία ποὺ ζοῦμε προβάλλει καὶ ἀναπαράγει τὸ κακόν, ὑπάρχει μίαν ἄλλην κοινωνίαν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ποὺ προβάλλει τὸ Ἅγιο. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐργαστήριον ἁγιότητος καὶ αἰῶνες τώρα δὲν σταμάτησε νὰ πλάθει ἁγίους «ἐν παντί καιρῷ καὶ τόπῳ».

Ὁ δρόμος τῶν ἁγίων ἦταν καὶ εἶναι δρόμος θυσίας, μαρτυρίου, σταυροῦ. Μόνον ὁ Σταυρός μπορεῖ νὰ ὀδηγήσῃ ἐπὶ τὸν Χριστόν καὶ μόνον μετὰ τὸν Σταυρόν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀκολουθήσῃ ἐπὶ τὸν Χριστόν. Διαβάζοντας τὰ συναξάρια διαπιστώνομε τὴν συνεχῆ ρῆσιν τῶν ἁγίων μας μετὰ τὸ κατεστημένο τῆς ἐποχῆς τους, συχνά μετὰ τῆς οἰκογενεῆς τους καὶ μετὰ τὸν εὐρύτερον περίγυρον τους.

Ἄλλοτε οἱ γενναῖες ψυχῆς ἀρνοῦνται τὴν μαζοποίησην καὶ ἀναζητοῦν τὴν αὐθεντικὴν σχέσιν μετὰ τὸν Θεόν. Ἐδῶ βέβαια τίθεται ἓνα ἐρώτημα:

πῶς μποροῦν οἱ πρωταγωνιστῆς τῆς παράδοσός μας, οἱ γενναῖοι μιμητῆς τοῦ Χριστοῦ, νὰ γίνουν παραδείγματα ἡθους, χωρὶς νὰ θεωροῦνται ζῶντες ἢ ἀπόκοσμοι

ὑπάρξεις, ὅταν ἐν τῆς σύγχρονα εἰκονοστάσια τῶν νεανικῶν δωμάτων κυριαρχοῦν οἱ ἥρωες τοῦ εἰκοσιπετραίου (Μαντόνα, U2, Τσέ, Ριβάλντο, κ.ἄ.),

δείχνοντας έτσι την ανάγκη αναφορᾶς σέ κάποια πρότυπα πρὸς μίμηση.

Στὴν ἐποχὴ τῆς παγκοσμιοποίησης καὶ τῆς Νέας Τάξης, ἡ ἀγιότητα εἶναι αὐτὴ πού θά σώσει τὸν κόσμο. Ἡ ἀγιότητα στὸν κόσμο προκύπτει ὡς δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸν μετανοοῦντα καὶ ἀγωνιζόμενο ἄνθρωπο. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι αὐτό πού φωτίζει καὶ ἀγιάζει τὸν λαό τοῦ Θεοῦ,

εἶναι τὸ ἴδιο πού ὀδηγεῖ τὴ ζωὴ καὶ τὸν κόσμο στὸν θρίαμβο τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ. Οἱ Ἅγιοι εἶναι αὐτοὶ πού μᾶς δείχνουν πῶς θά εἶναι ὁ μέλλοντας αἰώνας καὶ συγχρόνως αὐτοὶ πού μᾶς ὀδηγοῦν. Στὰ πρόσωπά τους φανερῶνται ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκμηδενίζεται κάθε διαφορὰ ἐθνική, φυλετική, θρησκευτική.

Γεώργιος Ζωγραφίνης, Θεολόγος

Κάποιες φορές ὡς ἐκπαιδευτικός εἶδα στὴν τάξη, στὰ μάτια τῶν παιδιῶν, νὰ ζωγραφίζεται ἔντονα ἡ ἀπορία, ἂν ὄχι ἡ ἀμφισβήτηση τοῦ γεγονότος, πῶς δηλαδὴ συμβιβάζεται ἡ ἀδιάλειπτη μετὰ τὴν Πεντηκοστὴ παρουσία καὶ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, μὲ συμπεριφορὰς πού ὑποδηλώνουν μία κοσμοθεωρία, μία στάση ζωῆς, πού δὲν διαφέρει, ἂν δὲν ξεπερνᾶ κάποιες φορές, ἐκείνη ἑνὸς ἄθεου καὶ διεφθαρμένου ἀνθρώπου.

Προσπάθησα νὰ λύσω τὴν ἀπορία, νὰ τὰ βοηθήσω νὰ ξεπεράσουν τὴν ἀμφισβήτηση καὶ τὴν καχυποψία τους, προβάλλοντας δυὸ βασικὲς ἀλήθειες.

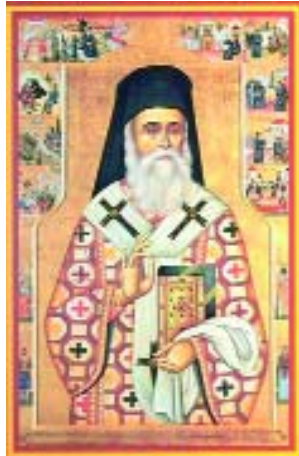
Πρῶτα, ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, δὲν ἐκβιάζει, οὔτε ἐξαναγκάζει τὸν ἄνθρωπο στὰ πνευματικά. Εἶναι βέβαια «Κύριον καὶ ζωοποιόν», ἀλλὰ ἐνεργεῖ (ἐκτὸς ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων) μόνο μὲ τὴ συγκατάθεση καὶ τὴ συνεργασία τοῦ ἀνθρώπου. Τὴν ἐλευθερία πού

ἔδωσε, ὡς Θεός, στό πλάσμα του δὲν τὴν καταργεῖ, ἀλλὰ τὴν αὐξάνει καὶ τὴν ὀλοκληρώνει. Παρόλο πού εἶναι Παντοδύναμο, δρᾷ μέσα στὸν ἄνθρωπο, τόσο, ὅσο ἐμεῖς ἐπιτρέπουμε. Εἶναι συμφέρον, βέβαια, νὰ συνεργαστοῦμε

μὲ τὴ Χάρη Του, γιατί ὁ Θεός τιμητικά μᾶς καλεῖ ὡς συνεγάτες Του στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴ Σωτηρία, ἀλλὰ δὲν τὸ κάνουμε αὐτό πάντα. Τότε εἶναι πού ἐμφανίζονται μεταξὺ τῶν πιστῶν καταστάσεις σάν αὐτές πού περιγράφονται ἀκόμα καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη (π.χ. Α΄ Κορ.).

Δεύτερο, θεώρησα ἀναγκαῖο νὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι ἡ Ἁγιότητα δὲν εἶναι προϋπόθεση γιὰ τὴν ἔνταξη τοῦ ἀνθρώπου

στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ ὁ σκοπὸς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς. Δὲν ὀρίζει ἡ Ἐκκλησία: γίνετε Ἅγιοι καὶ μετὰ ἐλάτε στό μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος καὶ ἐνταχθεῖτε στό Σῶμα Κυρίου, ἀλλὰ μᾶς προσλαμβάνει ὅπως εἴμαστε μὲ τίς ἀδυναμίες καὶ τὰ πάθη μας, καὶ θεραπεύοντάς τα, μᾶς καθιστᾷ

Ἅγιος. Ἔτσι μᾶς ὁδηγεῖ ἡ Ἐκκλησία στή χαρά νά ζοῦμε τή ζωή τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως ἔχει εἰπωθεῖ «προσλαμβάνοντας, θεραπεύοντας καί θεώνοντας» ἔρχεται ὁ Χριστιανισμός στόν καθένα ἄνθρωπο. Πρέπει ὡστόσο νά παραδεχοῦμε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει μέ ἀπόλυτο τρόπο προσανατολίσει τήν καρδιά του πρός τό καλό καί τό ἅγιο. Ἐμεῖς, οἱ μεγαλύτεροι καί οἱ μικρότεροι, ἂν ἐρευνήσουμε τή ζωή μας θά δοῦμε ὅτι ἄλλοτε κάνουμε τό καλό καί ἄλλοτε τό κακό. Αὐτό ἀκριβῶς ἐρμηνεύει τά ἀνεπίτρεπτα γιά τούς πιστούς, καί σκανδαλώδη καμία φορά, πού παρατηροῦνται στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἄνθρωπος, ἄρα καί κάθε πιστός, εἶναι μεταβλητή φύση, καί αὐτό ἐπηρεάζει τήν πνευματική του ζωή καί ἀναδεικνύει πολλές φορές πιο ἰσχυρή μέσα του τήν ἁμαρτία, τά κατώτερα πάθη καί τίς ἀδυναμίες του.

Σ'αὐτές τίς περιπτώσεις ἐνεργεῖ ὁ Λόγος τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι γιά νά ἀπορρίψει, ἀλλά γιά νά θεραπεύσει, ὅπως ὁ Κύριος πού ἦρθε νά ἀναζητήσει, καί νά σώσει «τό ἀπολωλός». Ὁ Κύριος γνωρίζει «τό κάρφος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ», ἀλλά καί «τὴν δοκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ» μας, τά μικρά ἀλλά καί μεγάλα ἐγκλήματα πού βαρύνουν τή ζωή τῶν ἀνθρώπων. Ὡστόσο, μέ τήν ἐντολή Του «ἐκβαλε πρῶτον» παρεμβαίνει θεραπευτικά γιά τή φύση μας. Μία θεραπεία πού ξεκινᾷ ἀπό μία διάθεση ἐλέγχου τοῦ ἑαυτοῦ μας μέσω τῆς συνείδησης, μία προσπάθεια πού ἐμπλουτίζει καί αὐξάνει τήν αὐτοσυνειδησία μας καί ὁδηγεῖ τελικά στή θεραπεία διά τῆς Μετανοίας.

Ἡ Ἐκκλησία μᾶς βοηθᾷ νά ὑπερβοῦμε αὐτές τίς ἄλλοτριωτικές καταστάσεις, μᾶς θεώνει ἀγιάζοντάς μας, γιατί παρά τή δική μας ἁμαρτωλότητα παραμένει ὅπως ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως Ἅγία, χάρις στήν κεφαλή της, τόν ἰδρυτή της, τόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, πού ὡς Θεός εἶναι ὁ ἀπόλυτος Ἅγιος, ἡ μόνη ἀμετάβλητη προσανατολισμένη πρός τό καλό φύση, ἡ θεϊκή φύση. Μᾶς καλεῖ νά μετᾶσχουμε στή Ζωή τοῦ Χριστοῦ καί κατά τόν κόπο του ὁ καθένας θεραπεύεται, ἄλλος περισσότερο, ἄλλος λιγότερο, μά πάντως μετέχουμε στή χαρά τῆς νίκης κατά τοῦ κόσμου. Τό «Ἐγὼ νενίκηκα τόν κόσμον» τοῦ Κυρίου, εἶναι ἡ δύναμη τῆς Ἐκκλησίας, γιατί σ' αὐτήν καί δι' αὐτῆς ὑποστασιάζεται ὁ Κύριος, ἡ ἴδια ἀποτελεῖ τό Σῶμα Του.

«Καί πῦλαι Ἰδοῦ οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς»

Κωστής Καπανταϊδάκης, Θεολόγος

Ἡ «ἐκτός συνόρων Ὁρθοδοξία»

Δύσκολα θά μποροῦσε κανείς νά περιλάβει σέ λίγες γραμμές ὀλόκληρη τήν ἱστορία τῆς Ὁρθοδοξίας στήν Ἀγγλία, ἀκουσμα μπροστά στό ὁποῖο ἴσως ζαφνιαστοῦν ἀρκετοί Ἕλληνες. Καθόλου περιττό νά ποῦμε ὅτι ὑπάρχει Ὁρθοδοξία, τόσο ὡς πίστη ὅσο

καί ὡς πρακτική, πέρα ἀπ' τά Ἑλληνικά σύνορα στήν καρδιά τῆς Εὐρώπης καί τοῦ δυτικοῦ Πνεύματος.

Ἀξίζει νά θυμηθοῦμε τήν Ὁρθοδοξία καί τήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας ὡς μιᾶ «Οὐράνια Βασιλεία», καί νά μή τήν ὑποβιβάσουμε σέ «πολιτισμικές ἀποκλειστικότητες». Εἶναι ἡ κοινωνία «μετά τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», ὅπου μπορεῖ καθένας ἀπό μᾶς νά βιώσει τήν Ἀλήθεια τῆς πίστεως. Εἶναι ἡ «βασιλεία τῶν Οὐρανῶν», πού ἀναζητοῦμε καί στήν Ἐκκλησία ἀνακαλύπτουμε τήν ἀληθινή ἔκφρασή μας. Γιατί μόνο «ἐν Κυρίῳ», καί στήν Ἐκκλησία ὡς σῶμα Κυρίου τά ἔθνη ἀνακαλύπτουν τόν «ἐνδότερο ἑαυτό τους», μόνο ἐκεῖ ἡ πνευματική «οὐσία» καί ταυτότητα κάθε Χριστιανοῦ μπορεῖ νά σταθεῖ ἐνώπιον τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.

Ἄς βοηθηθοῦμε ἀπό λίγα ἱστορικά στοιχεῖα:

Σέ ἕνα ἀπό τά κλασσικά βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας, στήν «Σωτηρία

Ἀμαρτωλῶν», ὁ Μοναχός Ἀγάπιος γράφει: «Εἰς τὰς ἀρχάς ὅπου ἐδέχθη τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ ἡ Βρετανία, ἦσαν εἰς αὐτήν περίσσα εὐλαβεῖς καί ἐνάρετοι ἄνθρωποι». Ὑπάρχουν ἀναφορές πῶς ὁ Χριστιανισμός κηρύχθηκε στούς Βρετανούς τόν 1ο αἰῶνα ἀπό τόν Ἅγιο Ἰωσήφ τόν Ἀριμαθαῖο καί τόν Ἅγιο Ἀριστόβουλο μέ τή συνοδεία τοῦ Οὐαλλοῦ Μπράν τοῦ Εὐλογημένου, ὁ ὁποῖος ἦταν συναιχμάλωτος μέ τόν Ἀπόστολο Παῦλο. Σταδιακά διαμορφώθηκε Ἐκκλησία καί ἡ Βρετανία θεωρεῖτο ὡς ἡ δεύτερη Ρώμη στή Δύση. Οἱ Χριστιανοί τῆς Βρετανίας εἶχαν πολλή εὐλάβεια στόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Θεολόγο, στόν Μέγα Ἀντώνιο, στούς Πατέρες τῆς Αἰγύπτου, πῆγαιναν προσκυνήματα σέ τοπικά μοναστήρια, στήν Ρώμη, στήν Κωνσταντινούπολη καί στήν Ἱερουσαλήμ.

Κατά τά τέλη τοῦ 5ου αἰῶνα ἄρχισαν νά εἰσβάλλουν οἱ παγανιστές Ἀγγλοσάξονες (Γερμανική φυλή) σίς περιοχές τῆς

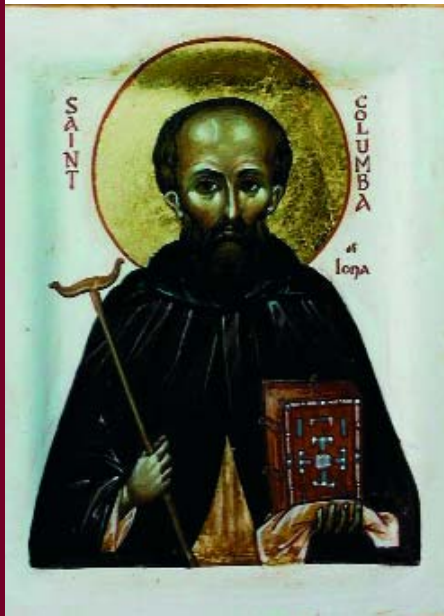

σημερινής Ἀγγλίας. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα οί Χριστιανοί τῆς Βρετανίας νά ἐκδιωχθοῦν καί νά παραμερισθοῦν σίς τρεῖς ἀκρινές χῶρες τοῦ σημερινοῦ Ἐνωμένου Βασιλείου (Σκωτία, Οὐαλλία καί Ἰρλανδία) καί στόν χωρισμό τῆς Ἐκκλησίας σέ τρεῖς Ἐκκλησίες (Κελτική, ἡ Ἐκκλησία τῶν Πικτῶν καί τῶν Ἰρλανδῶν). Παρ' ὅλο πού οί Βρετανοί Χριστιανοί εἶχαν κάποια ἐπικοινωνία μεταξύ τους, ἡ ἐπικοινωνία μέ τήν ὑπόλοιπη Καθολική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶχε ἀποκοπεῖ πλήρως.

Κατά τά μέσα τοῦ 16ου αἰῶνα ὁ Προτεσταντισμός καθιερώθηκε σ' ὅλη τήν Βρετανία μέ ἀποτέλεσμα τά περισσότερα μοναστήρια καί θρησκευτικά κειμήλια νά καταστραφοῦν καί παραδόσεις νά ἀπαγορευθοῦν, ὥστε ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ Βρετανικοῦ λαοῦ ἀπό τήν Ὁρθόδοξη πίστη νά μεγαλώσει. Ἀπό τό 1950 ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἔκανε ξανά τήν ἐμφάνισή της στήν Βρετανία

καί τό 1965 ἰδρύθηκε ξανά τό πρῶτο Ὁρθόδοξο Χριστιανικό μοναστήρι μετά ἀπό 9 αἰῶνες, τό ὁποῖο ἴδρυσε ὁ γνωστός πιά γέροντας Σωφρόνιος. Σήμερα, τό μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ στό Ἔσσεξ ἀποτελεῖται ἀπό 20 μοναχές καί 5 μοναχοῦς. Ἡ ἱεραποστολική του δράση σέ μή Ὁρθοδόξους καί Ὁρθοδόξους εἶναι τεράστια καί μόνο ἂν ἐπισκεπεῖ κανεῖς μπορεῖ νά καταλάβει τόν σημαντικό ρόλο πού παίζει αὐτή ἡ κοινότητα γιά τή θεραπεία τῶν ἀνθρώπων. Ἐπίσης, τό 1982 χειροτονήθηκε ὁ πρῶτος Ἀγγλος Ἐπίσκοπος Διοκλείας Κάλλιστος Ware, ὁ ὁποῖος ἔχει παίξει καί αὐτός σημαντικό ρόλο. Μέ πολλές δυσκολίες ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία συνεχίζει νά καλεῖ τό περιπλανώμενο ποιμνίό της νά ἐπιστρέψει στήν Ὁρθόδοξη πίστη.

Ἐρχόμενος κανεῖς σέ ἐπαφή μέ τοὺς βίους τῶν Ὁρθοδόξων Ἁγίων τῆς Βρετανίας, ἀλλά καί τῆς Κελτικῆς λαϊκῆς παράδοσης, λαμβάνει τά ἐξῆς μηνύματα.

Πρῶτα, ὅτι κάθε σιγμὴ τῆς ζωῆς μας εἶναι ἱερὴ καὶ κάθε ἔργο πρέπει νὰ γίνε-
ται μέ προσευχή.

Δεύτερο, ὁ σεβασμὸς στὴ φύση καὶ
στά ζωὰ γιὰ τὴν συνεργασία τους πρὸς
τὴ σωτηρία μας. Γιὰ παράδειγμα, ὁ
ἅγιος Κολούμβα τοῦ Ἀΐονα (521-597)
εἶχε δώσει ἐντολὴ σὲ ἕναν ὑποτακτικό
του νὰ πάει νὰ ὑποδεχθεῖ καὶ νὰ φρο-
ντίσει ἕνα Ἴρλανδοῦ προσκυνητή, ὁ
ὁποῖος θὰ ἐρχόταν πληγωμένος καὶ
μετὰ ἀπὸ πέντε ἡμέρες θὰ ἔφυγε ὑγιής.
Αὐτὸς ὁ προσκυνητὴς ἦταν ἕνας ἀετός
μέ πληγωμένο φτερό τὸν ὁποῖο φρόντι-
σε καὶ μετὰ ἀπὸ πέντε ἡμέρες ἔφυγε
ὑγιής.

Τρίτο, εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ
πρὸς τὸν πλησίον ὅπως τὰ προσευχητι-
κά καὶ φιλόφωρα δάκρυα τοῦ Ἁγίου
Δαβίδ Οὐαλλίας (542-601), πού ἀνέ-
στησαν τὸν νεκρὸ υἱὸ μιᾶς χήρας στὴν

ἀγκαλιά της καθὼς ἔπεσαν πάνω του.
Τελευταῖο καὶ πιὸ σημαντικό εἶναι ἡ
ἀντιμέτωπιση τοῦ κακοῦ μέ τὸν ἐξῆς
τρόπο: «Ὁφείλουμε νὰ μὴν καταβαλ-
λόμαστε ἀπὸ τὸν πονηρὸ, ἀλλὰ νὰ κερ-
δίζουμε τὸν πονηρὸ μέ τὸ ἀγαθόν, διότι
ἂν ὁ Χριστὸς εἶναι μαζί μας, ποιὸς
μπορεῖ νὰ εἶναι ἐναντίον μας; Γιὰ αὐτὸ
παραμείνετε δυνατοὶ σὲ ἕναν πόλεμο
στὸν ὁποῖο μπορούμε νὰ νικήσουμε,
μὴν ἀφήσετε τὸν ἐχθρὸ νὰ χαρεῖ μέ τὴ
φυγὴ σας. Ὁφείλουμε νὰ παραμείνου-
με στὴν μάχη, καὶ ὁ ἐχθρὸς νὰ φύγει»
(Ἁγιος Δαβίδ Οὐαλλίας).

Παντελεήμων Χατζηγιάννου -
Μαρία Στρατάκη,
Μεταπτυχιακοὶ φοιτητὲς στὴν Ἀγγλία